

האם שומר שכר יטרח יותר משומר חנם ? - 1187

לעיל סוגיות שונות האם 'דמים מודיעים' ומוכחים שיש לבצע פעולה 'איכותית' או שלא דוקא (ושילם יותר כדי שירצו לעבוד אצלו שוב וכדו'), והאם מי שעובד בחנם (רופא, ש"ץ) – מוטלת עליהם השתדלות פחותה מזו של העובד בשכר – ולקמן בעז"ה בסוגיית השומרים, לקמן סוגיית הגמ', יש לשים לב למחלוקת היסודית שבין רבה לבין רב חסדא ורבה בר אבוח (ולברור מה דעת שאר האמוראים בסוגיא):

ב"ק דף צג. – צג:

מתני' ^א ארבעה שומרים הן שומר חנם והשואל נושא שכר והשוכר ^ב שומר חנם נשבע על הכל ^א והשואל משלם את הכל ^ב ונושא שכר ^א והשוכר נשבעים על השבורה ועל השבויה ועל המתה ומשלמין את האבידה ואת הגניבה: **גמ'** ^א מאן תנא ארבעה שומרים אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח רבי מאיר היא אמר ליה רבא לרב נחמן מי איכא דלית ליה ארבעה שומרין אמר ליה הכי קאמינא לך מאן תנא שוכר כנושא שכר רבי מאיר היא והא רבי מאיר איפכא שמעינן ליה ^א דתניא שוכר כיצד משלם ר' מאיר אומר כשומר חנם ר' יהודה אומר כשומר שכר רבה בר אבוח איפכא קתני אי הכי ארבעה שלשה ניהו אמר רב נחמן בר יצחק ^א ד' שומרין ודיניהם שלשה ההוא רעיא דהוה קא רעי חיותא אגודא דנהר פפא שריג חדא מינייהו ונפלת למויא אתא לקמיה דרבה ופטריה אמר מאי הו"ל למעבד הא

מתני' שומר

חנם נשבע על הכל. על כל המאורעות הכתובות נשאר שומרים לחיוב הוא נשבע שכך עלתה לו ופטור ולקמן בהשואל (דף טז:) יליף לכולה מתני' מקראי: על הכל. גניבה ואבידה ואונסין: **גמ'** מי איכא דלית ליה ארבעה שומרין. על כרחך ארבעה מיני שומרין אשכחן: מאן תנא שוכר כשומר שכר דמי. דקתני מתני' בתרווייהו פטורין מאונס ומשלמין גניבה ואבידה: ר"מ היא. כדמפרש ואזיל: רבה בר אבוח תנא מתני' שוכר כיצד משלם ר' מאיר אומר כשומר שכר ר' יהודה אומר כשומר חנם: חיותא. צהמות: שריג. החליקה:

זאב ושרף. צעט משלחת זאבים ור' יהודה היא דלמך^ט זאב אחד לזאב: **א** הכי אמאי פטור תחילתו בפשיעה וסופו באונס הוא. ור"ת לזאבי נמי דמוקי לה^י בעידנא דעילי אינשי מי ניחא והא מ"מ אס היה יכול להגיל הוא וי"ל דלא חשיב ליה פשיעה אלא גניבה ואצידה וס' ללמוד מכאן דתחילתו דכעין גניבה ואצידה וסופו צאונס דפטור ומהא דלמך רב צהמפקיד (לעיל דף לו. ושם) אפי' שומר שטר שמשך לשומר חנם פטור לפי שמסר לזן דעת אין ראייה דאפילו סבר רב תחילתו ככעין גניבה ואצידה וסופו צאונס חייב אפילו הכי פטור דאין לנו לומר שדאי שומר חנם לא ישמור מוגניבה ואצידה רק מפשיעה והוא ליה תחילתו ככעין גניבה ואצידה אלא סתם כן דעת רגיל לשמור הרבה אפילו מדברים שאינו חייב ושמה אפילו מסרו לשומר חנם ופטריה מפשיעה פטור דלא חשיב תחילתו בפשיעה צהכי:

הא נטר כדנטרי אינשי אמר ליה אביי אלא מעתה על למתא בעידנא דעילי אינשי הכי נמי דפטור אמר ליה אין גנא פורתא בעידנא דגנו אינשי הכי נמי דפטור א"ל אין איתיביה^ט אלו הם אונסין ששומר שטר פטור עליהן כגון^ט ותפל שבא ותקחם ואת הנערים הכו לפי חרב אמר ליה התם בחזני מתא איתיביה עד מתי שומר שטר חייב לשמור עד כדי הייתי ביום אכלני חורב וקרח בלידה א"ל התם נמי בחזני מתא אמר ליה אטו יעקב אבינו חזן מתא הוא דאמר ליה ללבן נטרי לך נטירותא יתירתא כחזני מתא איתיביה^ט רועה שהיה רועה והניח עדרו ובא לעיר בא זאב ושרף ובא ארי ודרם אין אומדים^ט אילו היה שם היה מציל אלא אומדין אותו אם יכול להציל חייב ואם לאו פטור מאי לאו דעל בעידנא דעילי אינשי לא דעל בעידנא דלא עיילי אינשי אי הכי אמאי פטור^ט תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב^ט דשמע קל אריה ועל אי הכי אומדין אותו מאי הוה ליה למעבד^ט היה לו לקדם ברועים ובמקלות אי הכי מאי איריא שומר שטר דאפי' שומר חנם נמי דהא מר הוא דאמר שומר חנם שהיה לו לקדם ברועים ובמקלות ולא קדם חייב^ט שומר חנם בחנם^ט שומר שטר בשטר ועד כמה יעד כדי דמיהן והיכן מצינו בשומר שטר שהיב באונסין^ט דהדר שקיל דמיהן מבעל הבית א"ל רב פפא לאביי אי הכי מאי אהני ליה מינה נפקא מינה לכושרא דחיותא אי נמי לטרחא יתירתא רב חסדא ורבה בר רב הונא^ט לא סבירא להו הא דרבה דאמרי להכי יהבי לך אגרא לנטורי לי נטירותא יתירתא בר אדא סבולאה הוי קא מעבר חיותא אגמלא דנרש דרפה חדא לחברתה ושדיתה כמאי אתא לקמיה דרב פפא חייביה אמר ליה מאי הוה לי למעבד א"ל^ט אבעי לך לעבורי חדא חדא א"ל ידעת ביה כבר אחתיך דמצי למעבר חדא א"ל כבר צווחו קמאי דקמך ולא איכא דאשגח בהו איבו אפקיד כיתנא בי רוניא אזל שבו שמטיה מינה לסוף הוכר הגנב אתא לקמיה דרב נחמן חייביה לימא פליגי דרב הונא בר אבין^ט דשלח רב הונא בר אבין^ט נגנבה באונס ואח"כ הוכר הגנב אם שומר חנם הוא רצה נשבע רצה עושה עמו דין אם שומר שטר הוא עושה עמו דין ואינו נשבע אמר רבא^ט התם גברי דפרמוסקא הוו קיימי דאי רמי

ובא אחד לזאב: **א** הכי אמאי פטור תחילתו בפשיעה וסופו באונס הוא. ור"ת לזאבי נמי דמוקי לה^י בעידנא דעילי אינשי מי ניחא והא מ"מ אס היה יכול להגיל הוא וי"ל דלא חשיב ליה פשיעה אלא גניבה ואצידה וס' ללמוד מכאן דתחילתו דכעין גניבה ואצידה וסופו צאונס דפטור ומהא דלמך רב צהמפקיד (לעיל דף לו. ושם) אפי' שומר שטר שמשך לשומר חנם פטור לפי שמסר לזן דעת אין ראייה דאפילו סבר רב תחילתו ככעין גניבה ואצידה וסופו צאונס חייב אפילו הכי פטור דאין לנו לומר שדאי שומר חנם לא ישמור מוגניבה ואצידה רק מפשיעה והוא ליה תחילתו ככעין גניבה ואצידה אלא סתם כן דעת רגיל לשמור הרבה אפילו מדברים שאינו חייב ושמה אפילו מסרו לשומר חנם ופטריה מפשיעה פטור דלא חשיב תחילתו בפשיעה צהכי:

איבעי לך לעבורי חדא חדא. נראה דלא חשיב לה פשיעה מהאי טעמא אלא כעין גניבה ואצידה ומחייב מטעמא דלדעתא דהכי יהי לך אגרא דחייטור נטירותא יתירתא כרז חסדא ורצה בר רב הונא מדמיימי לה הכא ואמי שפיר דקאמר צמון כבר צווחו קמאי שרנו לפטור מדרבה דאס לא כן אמאי צווחו דמילתא דפשיעה הוא שהן חייבים דאפילו שומר חנם חייב וסבר רב פפא דהכא כרצה דפרק הכונס (ב"ק דף נח.) דלמך משוס דאציעי לך לעבורי חדא חדא לאו פשיעה היא ולא כרז כהנא דלמך התם דהוי פשיעה גבי נפלה לגינה: **אמר** רבה התם גברי דפרמוסקי הוו. אפילו גריס רבא אחי שפיר אע"ג דרצה מוקי צהגול קמא (שם דף קט:): מילתא דרז הונא בר אבין שקדם ונשבע אבל היכא דלא נשבע אפילו שומר חנם עושה עמו דין ואינו נשבע הכא לדברי השואל משיב וליה לא סבירא ליה: **דאי** רמא ק"א הוו [אתון] מוציין ליה. והשתא אפילו לא הוכר הגנב הוא חייב כיון דפשע ולא נקט גמרא הוכר הגנב אלא משוס התלמידים שהיו סבורים דמשוס דהוכר הגנב חייביה:

ע"ס אב אמתאוקת
הי"ס/צ"ת ב"ן רב
א"ב"ן רב חסדא
ורב רב רב רב רב רב רב
-א"ב"י רב רב רב
-א"ב"י רב רב רב רב רב רב
! א"ב"ן

עמו דין ואינו נשבע אמר רבא^ט התם גברי דפרמוסקא הוו קיימי דאי רמי **מתני'** זאב אחד אינו אונס שני זאבים אונס רבי יהודה אומר בשנות משלחת זאבים אה זאב אחד

נקודות לעיון ומחשבה (ללא עיון במקורות הבאים !):

- א. מדוע שומר שכר חייב לקדם ברועים ובמקלות ע"י שכירת אנשים (ויקבל כספו מבעל הבית) ואילו שומר חנם פטור מכך ? האם תלוי במחלוקת רב חסדא ורבה בר רב הונא לבין רבה – או מוסכם לכו"ע ?
- ב. האם שומר חנם (כגון, רועה בחינם) צריך להעביר את הבהמות חדא חדא ? מה הסברא שלא ? מה השכיחות להחלקה ?
- ג. מדוע יש מחלוקת האם נתינת השכר מחייבת נטירותא יתירא ? מנהג המדינה ? "שכל ישר" ?
- ד. לעיל הועלתה הסברא שאדם משלם "ותר" כדי שהפועל יבוא לעבוד אצלו ולא עבור עבודה איכותית יותר, האם סברא זו יכולה להיות תקפה גם בשומרים ? האם יש לה "זכר" בסוגייתנו ?
- ה. אם הרועה לא קידם ברועים ובמקלות, האם ישלם את דמי הבהמה ? האם יפסיד את שכרו ?

חדושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף צג עמוד ב

נראה דשומר שכר שהיה לו לקדם ברועים ובמקלות בשכר ולא קדם אינו משלם את כולה אלא מנכין לו שכר, ואם לא היה יכול לקדם אלא בכדי דמיהן אינו משלם אלא שומת כושרה של בהמה, א"נ דמי טירחא, וצ"ע.

שעורי ר' דוד (פוברסקי) מסכת בבא מציעא דף צג עמוד ב

...[והיינו דאינו חייב לשלם כל דמי הבהמה, כיון דהא בלא"ה היה הבעה"ב צריך לשלם השכר דרועים ומקלות, ולכן כדי אותו השכר מנכין לו מחיובו דאינו צריך לשלם. והנה משמע מדבריו דהיכא דהשכר הוי פחות מכדי דמיהן, אינו צריך לשלם עבור ההפסד דכושרא דחיותא, אלא משלם לו דמי הבהמה ומנכה השכר שהיה צריך לשכור. ודוקא היכא דאותו השכר יעלה עד כדי דמיהן, אז אינו משלם דמי הבהמה, אלא רק שומת כושרא דחיותא. וכן מוכח ג"כ מדברי הרמב"ן הובא במ"מ שם דכתב ג"כ כהראב"ד דשומר שכר שהיה לו לקדם ברועים ובמקלות בשכר, ולא קידם אינו משלם את כולה אלא מנכין לו שכר. ואם לא היה יכול לקדם אלא בכדי דמיהן אינו משלם אלא שומת כושרא של בהמה, א"נ דמי טירחא וצ"ע, עכ"ל.
מה יכולה להיות סברתו של החולק (לקמן הרמב"ם) שסובר שיש לשלם הכל ?

טור חושן משפט הלכות שומר שכר סימן שג

באו לסטין עליו או ארי ודרס אם אפשר לו לקבץ רועים שיעזרו לו להציל חייב לקבצם וליתן להם שכר עד כדי הבהמה וחוזר ולקוח מב"ה מה שנתן להם ואם לא עשה כן חייב ושמין כמה שוה הבהמה יותר ממה שצריך ליתן לרועים שישיעוהו ואותו מותר חייב לב"ה ואם היה צריך לשלם להם כל דמי הבהמה צריך לשלם לו דמי טירחא שצריך לטרוח ולקנות בהמה אחרת:

נמוקי יוסף מסכת בבא מציעא דף נד עמוד א

היינו משום דרבא אמר לעיל [שם] הכי אליבא דרבה דסבר דכל דנטר כדנטרי אינשי פטור דאליביה הוא דפליגי אביי ורבא אבל אן דלא סבירא לן כרבה אלא מחייבין אי שריג חדא מינייהו במיא משום טעמא דאיבעי לאעבורי חדא חדא

צפנת פענח הלכות תרומות פרק א הלכה כו / ביאור המחלוקת

וני"מ למה דמבואר בב"מ דף צ"ג ע"ב דבאמת היכא דנטר כדנטרי אינשי הוי גדר אונס רק משום דכיון דנוטל שכר מחויב לעשות זה ולשמור שמירה מעולה...

שו"ת הרשב"א חלק ב סימן שלג

עוד שאלת אם תחשב פשיעה בשלא שכר בהמה אם לאו¹. מסתברא, דאף על גב דקיימא לן כרבה דאמר בדשמי קל אריה ועל דצריך אומדנא אם היה יכול לקדם ברועים ובמקלות אפילו השכר עד כדי דמיה ולא קדם חייב והדר שקיל מבעל הבית, כאן הדבר מפורסם לכל שכל א' היה מניח כליו ומחמדי עיניו וכל הפורח (בורח) היתה לו נפשו לשלל ואיזה רועה יקדם והרועה בעצמו אויל ואולי ימות עליהם. וצא וראה מה צבור נוהג באותו העת. כן דעתי. ואמנם אומדנא זו אתם שהיית' שם ועיניכם ראו אתם יכולין לעמוד עלי' יותר מאשר לא עמדו שם.

מנין לרשב"א שאף רבה מודה לדין זה ? ושמא יאמר כדבריו ביחס לנפילת הבהמה בנהר פפא: "נטר כדנטרי אינשי" ?

רשימות שעורים (רי"ד סולובייצ'יק) מסכת בבא מציעא דף צג עמוד ב

גמ'. אי הכי מאי איריא שומר שכר אפילו שומר חנם נמי דהא מר הוא דאמר שומר חנם שהיה לו להקדים ברועים ובמקלות ולא קידם חייב, שומר חנם בחנם שומר שכר בשכר ועד כמה עד כדי דמיהן.
צ"ב מדוע שומר חנם חייב להקדים ברועים ובמקלות רק בחנם, ומהו הנפ"מ בין שומר חנם לשומר שכר לענין הוצאת דמים להציל את הפקדון, דלכאורה הבעלים חייב לפרוע לשומר את הוצאותיו ואי חייב השומר חנם להקדים ברועים מדוע אינו חייב להקדים ברועים ובמקלות בשכר, ומ"ש שומר שכר משומר חנם ?

¹ נראה שפירוש הדברים הוא - כהמשך לשאלה הקודמת - שאירע אונס לספרים שקיבל כמשכון, וטענת הממשכן היא שהיה על המלוה שבידו המשכון שלכור בהמה ולרדוף ולהציל.

רועה שהיה לו להציל הטריפה או השבויה ברועים אחרים ובמקלות ולא קרא רועים אחרים ולא הביא מקלות להציל הרי זה חייב אחר שומר חנם ואחד שומר שכר אלא שש"ח קורא רועים ומביא מקלות בחנם ואם לא מצא פטור אבל ש"ש חייב לשכור הרועים והמקלות עד כדי דמי הבהמה כדי להציל וחוזר ולוקח שכרן מבעל הבית, ואם לא עשה כן והיה לו לשכור ולא שכר הרי זה פושע וחייב עכ"ל.

ומשמע דהרמב"ם סובר דאם היה יכול להציל ברועים ולא שכר רועים אחרים הרועה פשע וחייב לשלם דמי הפקדון. והשיג עליו הראב"ד וז"ל

דבר זה צריך פירוש שאינו משלם כל דמי הבהמות אלא מנכין לו השכר שהיה צריך לשכור הרועים להציל ואם אותו השכר עולה עד כדי דמיהם אומדין כמה אדם רוצה ליתן ולא יטרח לקנות בהמות יפות כאלה וישלם לו האומד עכ"ל.

ונראה דהרמב"ם סובר דשומר שכר פורע עבור אי קיום השבת הפקדון ולא עבור ההפסד להבעלים, דבכה"ג הבעלים רק הפסידו את דמי הפקדון פחות מדמי הצלת הפקדון, ומאחר דהשומר משלם עבור אי קיום השבת הפקדון יתכן לחייבו לשלם עבור כל דמי הבהמה. דיש לבעלים זכות לתבוע החזרת הפקדון ואפילו אם דמי ההצלה שווים עד כדי דמיהם מ"מ חל חיוב השבת הפקדון להבעלים דנפ"מ לבעלים לכושרא דחיותא. ולכן פסק הרמב"ם דאם פשע השומר ולא שכר רועים להציל הפקדון דחייב לשלם עד כדי דמיהן, מחמת אי קיום חובת השבת הפקדון.

משא"כ הראב"ד סובר דהא דאיתא בגמ' "דנפ"מ לכושרא דחיותא" הוא שיעור בתשלומי ממון, דבין אם נאמר דש"ש משלם עבור ההפסד או משום אי קיום חובת ההשבה מ"מ שיעור התשלומין נמדד בשיעור של הפסד ממון, ומשו"ה סובר שאינו משלם כל דמי הבהמות אלא מנכין השכר שהיה צריך לטרוח להשכיר רועים להצלת הבהמה. ולפי"ז נראה דאין חילוק בחובת אחריות שמירה בין שומר חנם לשומר שכר אבל יש חילוק ביניהם לענין החיוב השבת הפקדון, דשומר חנם אינו חייב בהוצאת דמים לקיים חובת השבת הפקדון ואילו שומר שכר חייב בהוצאת דמים לקיים חובת השבת הפקדון. ומשו"ה קיי"ל דשומר חנם בחנם וש"ש בשכר עד כדי דמיהן.

ולפי"ז נל"ב דברי הגמ' "רב חסדא ורבה בר רב הונא לא סבירא להו הא דרבה דאמרי להכי יהבי לך אגרא לנטורי לי נטירותא יתירתא", ונראה דר"ל דאע"פ שמצד חובת אחריות שמירה אין חילוק בין ש"ח לש"ש ואי מועיל שמירה כדנטרי אינשי בש"ח לכאורה ה"ה דמועיל לש"ש (כסברת רבה) מ"מ חל בש"ש מחייב נוסף דהשבת החפץ, ולכן אין הש"ש יכול לפטור עצמו בטענה דנטרי כדנטרי אינשי. ויש ב' מחייבים בשומר: א) השתעבדות לאחריות שמירה, ואי שמר כדנטרי אינשי יצא יד"ח חובת אחריות שמירה, ב) התחייבות להשבת החפץ - ובשומר שכר החיוב השבת החפץ חל אף אי נטרי כדנטרי אינשי דלהכי יהבי ליה אגרא לנטורי נטירותא יתירתא, ולכן אינו פטור אא"כ היה אונס גמור...

המסביר בבא מציעא / חידושי בתרא בסוגייתנו אות רמד - רמ"ה

רמד) צג מאי הו"ל למעבד היה לו לקדם ברועים ובמקלות אי הכי מאי איריא ש"ש אפילו ש"ח נמי דהא מר הוא דאמר ש"ח שהיה לו לקדם ברועים ובמקלות ולא קידם חייב ש"ח בחנם ש"ש בשכר והעיר המסביר דבשלמא אילו תירצו שלרבה רק ש"ש צריך לקדם ברועים מובן למה ש"ח פטור אבל עכשיו שמודה רבה דגם ש"ח צריך לקדם ברועים למה אין זה נחשב לפשיעה כשבידו לקדם ברועים בשכר ע"מ לתובעה בחזרה מהבעלים ואינו עושה כן ? וצ"ל דש"ש וש"ח שונים לא רק בנוגע לכמה אחריות הם מקבלים אלא גם בחיוב השבה שלהם כשהחיוב השבה של ש"ח הוא רק אם יכולים להציל הבהמות בחנם משא"כ הש"ש החיוב השבה שלו כולל גם הוצאת ממון לקדם הרועים.

צ"ע החילוק זה מנלן דהא חילוקי חיובי אחריות דרשינן מקרא עיין צד" אבל האי חילוק לקדם הרועים בשכר או בחנם מנ"ל ? ולכאורה י"ל אחרת דרבה ג"כ מסכים במקצת לטענת רב חסדא ורבר"ה הלאה דלא ס"ל הא דרבה דאמרי להכי יהבי לך אגרא לנטורי לי נטירותא יתירתא, אלא דלר"ח ורבר"ה זה כולל גם לשמור יותר מדנטרי אינשי ואילו לרבה רק בנוגע לענין ממון דהיינו לקדם הרועים בשכר אמרינן דלהכי יהבי לך אגרא לנטורי לי נטירותא יתירתא דהיינו דטוען כסף תחת כסף לענין הוספת כספים לשמירה יתירא ע"י הרועים.

משא"כ לכל ענין חוץ מהוצאות ממון לשמירה מספיק בהא נטר כדנטרי אינשי וכן משמע דעת תוס' ד"ה 'איבעי לך לעבורי חדא חדא' וז"ל 'נראה דלא השיב לה פשיעה מהאי טעמא אלא כעין גניבה ואבידה ומחייב מטעמא דאדעתא דהכי יהבי לך אגרא דתינטר נטירותא יתירתא כרב חסדא ורבר"ה מדמייתי לה הכא ע"כ...

רמה) צג רב חסדא ורבר"ה לא ס"ל הא דרבה דאמרי להכי יהבי לך אגרא לנטורי לי נטירותא יתירתא והעיר המסביר למה אינם טוענים סתם ששומר שכר חייב עד אונס גמור ? אלא י"ל דבחיוב אחריות מודים לרבה שבחיוב אחריות יש צורך רק כדנטרי אינשי אבל בתורת חיוב השבה [להעמיד הפקדון בפני הבעלים] צריך לשמור יותר דכדי לפוטרו מחיוב השבה בעי אונס גמור. והטעם דחיוב השבה שלו יותר הוא משום שש"ש הוי גם כפועל ובתורת פועל מחויב להחזיר החפץ לבעלים אף שבתורת שומר אין חיוב נטירא יותר מדנטרי אינשי.

אילו כהמסביר איך תלה ר"ח ורבר"ה טעמם משום להכי יהבי לך אגרא לנטורי לי נטירותא יתירתא דלא השכר הוא המחייב אלא הול"ל פועל מחייב בשמירה יתירה ועוד למה נקטו לשון נטירותא כרבה דפירושו חיוב שמירה כשבאמת לא חולקין... אלא משמע דההסבר הוא כדפירשנו... שלר"ח ורבר"ה תוספת כסף מחייב תוספת שמירה, ורבה חולק וסובר דתוספת כסף מחייבת תוספת שמירה בכסף והיינו על ש"ש לקדם ברועים בשכר, משא"כ בש"ח שאינו מקבל כסף שחיובו רק בחינם.